

In 1991 werd ons tweede kindje geboren, het was een meisje. Na de bevalling onderzochten de dokters en verpleegkundigen haar en alles leek in orde te zijn; ons kind was gezond en wel. Na de bevalling kwam Kind & Gezin op bezoek, om testen te doen en vaccinaties toe te dienen. De gehoortest werd toen gedaan via een rammelaar die ze langs het oor bewogen. Ons kind draaide haar hoofd alle kanten op, dus gingen ze er van uit dat zij horend was. En wij dus ook.

De eerste 'symptomen' traden op vanaf de leeftijd van ongeveer 1-2 jaar. In deze fase begint een kind al een paar woorden te kennen. Onze dochter daarentegen niet. Als ik tegen haar sprak, keek ze me altijd aan met grote ogen. Ze glimlachte wel maar zei nooit iets terug ... Er was wel gebrabbel. Ik vond dit heel vreemd en we besloten dan maar naar de dokter te gaan. Deze zei ons "dat het allemaal wel in orde zou komen en dat met buisjes in de oren het probleem opgelost zou zijn". Vooruit dan, hopen maar dat ze na de buisjes haar eerste woordjes kan zeggen! Maar alles bleef hetzelfde... Elke was op dat moment al 2,5 jaar en ging naar een kleuterschool.

Alles ging goed, tot wij een opmerking kregen van een kleuterleidster. Zij vond het opvallend dat Elke altijd met iets anders bezig was of altijd wou spelen als zij een verhaal voorlas. Ook als men haar riep, gaf zij geen reactie. Wij maakten ons zorgen en gingen naar een NKO – arts. Deze zei dat het aan de buisjes lag en dat we het allemaal tijd moesten geven maar dat, als we echt twijfelden, we beter een gehoortest lieten doen in het KIDS (Koninklijk Instituut voor Doven en Slechthorenden). Dat deden we en het resultaat was allesbehalve goed. Onze dochter bleek links volledig doof te zijn en rechts slechthorend met een verlies van 65 db. Wij als ouders, stonden verstomd dat we dit niet eerder wisten... maar ergens schuilde er ook angst en verdriet. We hadden er zelfs geen idee van hoe we zouden communiceren met haar... De audiologen van het KIDS hebben ons zeer veel informatie gegeven. Ze stelden voor om haar daar verder school te laten lopen. Ze kreeg ook hoorapparaten en veel ondersteuning; ze leerde praten, liplezen, gebarentaal, en omgaan met andere dove en slechthorende kinderen. Als ouders stonden wij open voor alles. Wij wilden zelfs een cursus gebarentaal volgen voor ons kind, maar dat werd afgeraden door de school. We konden beter gewoon communiceren met haar, via de gesproken taal, in het Nederlands.

Op school communiceerde onze dochter in gebarentaal en thuis sprak zij met ons als een gewoon kind. We waren zeer tevreden over haar. In het 2de leerjaar wees het KIDS er ons op dat zij klaar was om naar een gewone school te gaan, bij horende kinderen. Dat zou ook in het voordeel zijn van haar toekomst. Ze is toen het 3de leerjaar ingestapt bij horende kinderen. Ik herinner mij de 1ste schooldag nog heel goed. We brachten haar naar haar nieuwe school en zij zei: "Mama, ik vind het hier niet leuk... ik wil terug!" Maar we moesten hard zijn voor haar, en ze heeft zich heel snel aangepast. Er zijn nooit grote problemen geweest, zoals pesten of zo. In dat zelfde jaar ging haar gehoor aan de rechterkant progressief achteruit. Ze ging van 65 db verlies naar 95 db verlies, en werd gedurende 1 week opgenomen in het ziekenhuis voor een intensieve zuurstoftherapie. Deze haalde echter niets uit.

Merkbaar was dat Elke haar spraak veel slechter werd: ze sprak veel stiller, hoorde haar eigen stem bijna niet meer. Ook had ze problemen met anderen te verstaan. Ze bleef maar achteruit gaan. In het 5de leerjaar hebben we dan informatie opgezocht over CI. We hebben alle mogelijke oplossingen overwogen. Maar wat is nou het beste voor je kind? Als we niks deden, zou Elke volledig doof worden. Hoe zou het dan zijn met haar spraak? Wat met haar toekomst? Communicatie met anderen? Allemaal aspecten waar we over nadachten... Als we kozen voor een CI, dan zouden die

aspecten er in zekere zin allemaal wél zijn. We kozen daarom voor een CI en bespraken dat ook met onze dochter zelf; zij was op dat moment 10- 11 jaar. Toen volgden een aantal onderzoeken en we kregen informatie over de werking van het CI, hoe de operatie verloopt... Onze dochter was er telkens bij. Het team van de NKO- afdeling in het ziekenhuis heeft ons goed bijgestaan. Er waren verschillende modellen van CI en onze dochter moest daaruit een keuze maken. Ik weet nog dat zij dat zeer moeilijk vond. Dan volgde de operatie en duurde het een 5-tal weken vooraleer ze haar CI kreeg. Dat waren 5 moeilijke weken voor ons; de communicatie verliep zeer moeizaam, we moesten goed articuleren en veel gebaren...

Na die 5 weken kreeg zij eindelijk haar CI! Ik weet nog heel goed dat ze zei : "Ik hoor hier een gezoem. " De audioloog antwoordde: "Dat is het geluid van de computer." Daarna vroeg ik of ze mij hoorde. En ze antwoordde: "Mama, is dat jouw stem? Die klinkt zo raar!" Ergens was ik zeer blij dat ze mij kon horen maar ik voelde ook een pijn. Het kostte me ook veel geduld. Ze moest een aantal uren haar CI aan doen, en dan weer uit doen. Zo leerde ze weer opnieuw ' horen '. De jaren vlogen voorbij en het is altijd goed gegaan. Er zijn nooit grote problemen geweest met haar CI. Zelf is ze zeer tevreden over haar CI en wij ook. Nu zijn we al bijna 10 jaar verder en ze doet het nog altijd goed! Het valt wel op dat onze dochter totaal afhankelijk is van haar CI. Ze zegt zelf dat ze helemaal niets zou zijn zonder dat kleine apparaatje. Hoe zou zij dan de lessen volgen? Hoe zou haar toekomst er uitzien zonder CI? Hoe zou het zijn om met anderen te communiceren?

Intussen zit zij ook al een aantal jaren in de dovenwereld. Zelf zegt ze het zo: "Er is 1 wereld, maar ik leef tussen 2 werelden in." Ze gaat naar een horende school, heeft een aantal horende vrienden en een horende familie. In de andere wereld heeft ze tal van vrienden, voelt zij zich helemaal thuis, heeft ze een vaste vriend,... Het is voor haar ook vaak moeilijk dat zij er net tussenin zit. Wij hebben zelf ook kennis gemaakt met haar dove vrienden en haar vaste vriend. Het is een totaal andere wereld, die je niet kan vergelijken met de onze.

We willen enkel maar meegeven aan iedereen dat je het beste handelt in het belang van je kind. Als wij nu niet geluisterd hadden naar die mensen, dan hadden wij al die moeilijke gebaren allang onder knie. Dan zou de communicatie een stuk gemakkelijker geweest zijn. En het belangrijkste is, geloof in je kind! Het maakt niet uit of hij of zij nu doof is. Er in geloven is het beste, want als jullie dat doen komt jullie kind al héél ver. Er bestaan nog altijd veel vooroordelen over ' de dove ' in de maatschappij; dat doven niets kunnen, niet kunnen praten, laag geschoold zijn,... Hoeveel doven hebben nu al bewezen dat dat niet zo is? Het is aan ons om die vooroordelen te doen verdwijnen!

Of zoals Elke het zelf zegt: Yes, DEAF CAN!